

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-790/23, Qassioun

1. Indledning

En finsk domstol har forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål om fortolkning af Dublinforordningens¹ artikel 18, stk. 1, litra d. Bestemmelsen fastslår, at en medlemsstat skal tilbagetage en udlænding, som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse, såfremt den første medlemsstat har meddelt den pågældende afslag på en *ansøgning* om international beskyttelse (asyl). Spørgsmålet i sagen vedrører, hvorvidt denne bestemmelse også omfatter tilfælde, hvor en opholdstilladelse, der tidligere er meddelt på baggrund af en ansøgning om asyl, nægtes forlænget på baggrund af en sag, som er indledt af myndighederne af *egen drift*.

2. Hovedsagens faktiske omstændigheder

Det præjudicielle spørgsmål er stillet på baggrund af en konkret sag om overførsel af en syrisk kvinde (fra Damaskus) fra Finland til Danmark i medfør af Dublinforordningen. Udlændingen har haft asyl i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men fik sin opholdstilladelse nægtet forlænget, da grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede. Sagen blev, som det følger af udlændingeloven, indledt af Udlændingestyrelsen af egen drift og således ikke på baggrund af en ansøgning om forlængelse. Udlændingen rejste herefter til Finland, hvor hun søgte om asyl.

Det følger som nævnt af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, at en medlemsstat skal tilbagetage en tredjelandstatsborger, som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse, såfremt den første medlemsstat har meddelt den pågældende afslag på *en ansøgning* om asyl. Problemstillingen i sagen er derfor, om medlemsstaten (Danmark) skal tilbagetage udlændingen, som opholder sig på en anden medlemsstats (Finlands) område efter denne bestemmelse.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne

11. marts 2024

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Asyl og visum
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Iza Marie Bjørnstrup Søby

Tel. 61 98 34 47
Mail izmas@uim.dk

Sags nr. 2024 - 3516
Akt-id 2646442

Den forelæggende finske domstol har for at kunne afgøre dette spørgsmål forelagt et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt et *afslag* efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, også omfatter en afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der tidligere er meddelt på baggrund af en ansøgning om asyl, når sagen er indledt af myndigheden *af egen drift*, og ikke på baggrund af en *ansøgning* om forlængelse.

3. Relevante retsregler

Danmark er på grund af retsforbeholdet ikke omfattet af Dublinforordningen, men Danmark har indgået en parallelaftale med EU om bl.a. Dublinforordningen. Parallelaftalen indebærer, at Danmark er bundet af Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Danmark har på den baggrund direkte inkorporeret Dublinforordningens regler om overførsel af asylansøgere i dansk ret, jf. udlændingelovens § 29 a.

Formålet med Dublinreglerne er, at kun én medlemsstat er ansvarlig for at behandle en tredjelandstatsborgers ansøgning om asyl. Det fremgår således bl.a. af artikel 1 i Dublinforordningen, at formålet med forordningen er at fastsætte kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om asyl, som er indgivet i en af medlemsstaterne. Af artikel 3, stk. 1, 2. pkt., fremgår det, at en ansøgning om asyl kun behandles af den medlemsstat, der er ansvarlig efter kriterierne i forordningen.

Kan det ikke på grundlag af forordningens ansvarskriterier afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om asyl indgives til, der er ansvarlig for behandlingen. Dette følger af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2.

Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d, forpligter som nævnt en medlemsstat til at tilbagetage en tredjelandstatsborger, som har fået afslag på en ansøgning om asyl i denne medlemsstat, når tredjelandstatsborgeren søger om asyl i en ny medlemsstat.

4. Regeringens interesse i sagen

Regeringens interesse i sagen skal navnlig ses i lyset af, at EU-Domstolens svar på det forelagte spørgsmål – dvs. om en (dansk) afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er indledt af myndighederne *af egen drift*, kan sidestilles med et afslag på en ansøgning om asyl efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra d – vil have betydning for, hvilken medlemsstat (Danmark eller Finland) der efter Dublinforordningen er ansvarlig for den pågældende tredjelandstatsborger.

Spørgsmålet er af principiel betydning, idet Dublinforordningens formål er, at en tredjelandstatsborger kun skal kunne få behandlet en ansøgning om asyl i én medlemsstat. Såfremt EU-Domstolen konkluderer, at en afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse om asyl, der er indledt af myndighederne af egen drift, ikke kan sidestilles med et afslag på asyl i Dublinforordningens forstand, vil

det betyde, at en anden medlemsstat på ny vil skulle behandle tredjelandsstatsborgers ansøgning om asyl, selvom en medlemsstat allerede har vurderet, at den pågældende ikke (længere) har et beskyttelsesbehov.

I relation til dette vil regeringen i sagen argumentere for, at en afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse af asyl er at sidestille med et afslag på en ansøgning om asyl i Dublinforordningens forstand, uagtet at sagen er indledt af myndighederne af egen drift, og at en sådan situation derfor også er omfattet af Dublinforordningen. Dette er særligt begrundet i, at formålet med Dublinforordningen netop er, at en tredjelandsstatsborger kun skal kunne få sin asylsag behandlet i én medlemsstat.

Det er på den baggrund, at regeringen vil afgive indlæg i sagen ved EU-Domstolen med ovennævnte argumentation.